

Arrest

nr. 188 783 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger, geboren te Bagdad op 29/06/1993. Tot 2006 woonde u met uw beide ouders en twee zussen in de Zafaranya wijk te Bagdad. Omwille van de sektarische spanningen verhuisde u samen met uw gezin naar Baiji, al Asri wijk, in de provincie Salah ud din. U maakte er de middelbare school af. Na uw middelbaar wilde u verder studeren aan een opleidingsinstituut in Bagdad. Na amper twee lesdagen keerde u echter naar uw gezin in Baiji terug, omwille van de povere veiligheidssituatie voor soennitische studenten. Na uw terugkeer naar Baiji werkte u voltijds mee in de zaak van uw vader, die sinds jullie komst naar Baiji in 2006 een deegwarenwinkel uitbaatte. In 2014 viel terreurgroep IS Baiji binnen en namen de controle over de stad. Na de inval kwamen strijders van IS langs bij u thuis. Ze eisten dat u hen zou vervoegen, maar uw vader kon hen tijdelijk afschepen. Kort

hierop verliet uw gezin de stad Baiji en reisden jullie naar een vriend van uw vader, die in een klein dorpje ten noorden van Baiji woonde. Hoewel ook dit gebied onder IS controle stond, hadden de 50 gezinnen die er woonden weinig tot geen last van de IS- strijders, die voornamelijk op de hoofdweg buiten het dorp patrouilleerden. U en uw gezinsleden leidden een verdoken bestaan in het kleine dorpje. Jullie konden er een achttal maanden onopgemerkt leven, tot IS strijders ook hier aan huis kwamen om jonge mannen te ronselen. Hoewel men hen kon overtuigen dat het huishouden geen jonge mannen telde, gaf de vriend van uw vader nadien aan dat hij u niet langer kon verbergen vanwege het grote risico op ontdekking. Omdat u uw identiteitskaart verloren was, reisde eerst uw moeder met behulp van een smokkelaar illegaal naar Bagdad om er in uw plaats een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen. Uw moeder kon dezelfde dag nog naar het dorp terugkeren. Kort nadien vertrok u op uw beurt illegaal, met behulp van een smokkelaar en in het bezit van uw nieuwe identiteitskaart, via sluiptwegen naar Bagdad, vanwaar u Irak kon verlaten. U reisde via Turkije naar Europa, en diende op 14/09/2015 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Enige tijd na uw aankomst in België werd plots alle contact met uw familie verbroken. U ontving wel nog enkele documenten uit uw land van herkomst, die de smokkelaar u in naam van uw vader kon bezorgen. U trachtte intussen nieuws te vernemen van uw vermiste ouders en schakelde ondermeer de dienst Tracing van het Rode Kruis in. Kort na uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS vernam u via een jeugdvriend in Bagdad dat uw ouders na uw vertrek eveneens naar Bagdad waren vertrokken waar ze een appartement huurden. In de maand januari van 2016 werden zij echter allen in koelen bloede in hun appartement vermoord, louter omwille van hun stamnaam X. U ontving ook foto's van hun lijken. Bij terugkeer vreest u IS in Baiji, en geeft u aan niet in Bagdad te kunnen hervestigen omdat u, net als uw familieleden, problemen vreest omwille van uw stamnaam X.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw studentenkaart, de woonstkaart van uw vader, het huurcontract van het winkelpand van uw vader, enkele foto's van uzelf, uw vader en uw vaders winkel in Baiji, een envelop waarin u documenten ontving, foto's van uw sms-conversatie met uw jeugdvriend, foto's van de lichamen van uw vermoorde gezinsleden.

B. Motivering

U verklaart uw regio van herkomst, Baiji, ontvlucht te zijn omwille van de dreiging van IS en vreest elders in Irak problemen omwille van uw stamnaam X. Uw gezinsleden werden na uw vertrek in Bagdad immers om deze reden vermoord.

Echter, er dient vastgesteld dat uw asielrelaas over de hele lijn bedrieglijk is gebleken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat aan uw recente verblijf in het district Baiji, Salah ud din, geen geloof kan worden gehecht, dit zowel op basis van uw ontoereikende verklaringen als omwille van een aantal objectieve vaststellingen aangaande uw documenten.

Zo slaagt u er vooreerst niet in om coherente verklaringen af te leggen omtrent de komst van IS naar uw regio en uw leven onder IS bewind, nochtans de kern van uw asielrelaas. U gaf tijdens uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS nog aan dat IS in juni 2014 Baiji binnenviel, u en uw gezin nog tot november van dat jaar onder IS bewind leefden om vervolgens de stad te ontvluchten naar een klein gehucht verderop, eveneens in een gebied onder IS controle, alvorens in augustus 2015 vanuit dit gehucht naar Bagdad te vluchten om vandaaruit Irak te verlaten (CG 1 p. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor ten overstaan van het CGVS verklaarde u daarentegen dat IS Baiji binnenviel op 06/11. Gevraagd om te verduidelijken wat u precies bedoelde met "06/11", gezien de kans op een vergissing (in de Arabische datumnotering wordt doorgaans eerst de maand genoteerd, gevolgd door de dag, waardoor u met 06/11 mogelijk 11 juni bedoelde) gaf u aan dat IS Baiji binnenviel in de 11de maand (CG 2 p. 5). Als jaartal gaf u aanvankelijk 2015 op. U expliciteerde dat u die dag in Baiji was en de inval zelf meemaakte, waardoor u de datum zo precies kent (CG 2 p. 6). Nochtans kan u van andere belangrijke levensgebeurtenissen zelfs niet bij benadering een situering in tijd geven, zoals het moment van uw afstuderen aan het middelbaar, (CG 2 p.4), of in welk jaar u vanuit Bagdad terugkeerde naar Baiji na een mislukte poging om er verder te studeren (CG 2 p.4-5), noch een schatting van het moment waarop IS bij u thuis u kwam ronselen (CG 2 p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u op 06 november 2015 reeds in België vertoefde, corrigeerde u het jaartal naar 2014 (CG p.6). Hierna de kans geboden om zich te bezinnen over de correctheid van de maand en dag, hield u vast aan de datum 6 november. Hierop voorzichtigheidshalve nog gepeild naar het seizoen van de inval, gaf u aan dat de seizoenen in Irak anders zijn, en de winters erg kort zijn, maar de inval gebeurde tussen de warmte en de koude in, het was aangenaam weer. U bevestigde dat het geen hoogzomer meer was, de temperaturen waren al gezakt maar het was nog niet echt koud (CG 2 p.6). Uit deze beschrijving moet wederom afgeleid worden dat u wel degelijk 6 november bedoelde. Immers, in de periode dat IS Baiji daadwerkelijk binnenviel, in juni 2014, was het wél hoogzomer en bereikten de temperaturen 37°C tot 44°C in het nabijgelegen Tikrit. In de periode rond 6 november 2014 daarentegen schommelde de

temperatuur in het nabijgelegen Tikrit rond een aangename 19 tot 22°C (zie info toegevoegd). Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat uw opeenvolgende verklaringen betreffende het moment van de inval van IS coherentie missen, en uw beperkte kennis kennelijk (slecht) ingestudeerd is. Uw verklaringen geven allerminst een doorleefde indruk.

Voorts blijkt u geenszins op de hoogte van de frequente frontverschuivingen in en om Baiji vanaf de eerste inval door IS. Immers, uit informatie blijkt dat in Baiji sinds de eerste inval van IS in juni 2014 tot op heden een waar kat en muis spel aan de gang is tussen IS en de regeringstroepen, waarbij de controle over de stad en de nabijgelegen olieraffinaderij in ijf tempo van kamp wisselde (zie informatie toegevoegd). Dat u desondanks beweert dat IS slechts één keer de controle over de stad nam (CG 2 p.5-6) en zij bij uw weten de hele tijd de controle behielden tot aan uw vertrek in augustus 2015 (CG 2 p. 8), is dan ook een veeg teken aan de wand. Te meer daar u aanvankelijk verklaarde net in november 2014 uit Baiji te zijn gevlucht naar een nabijgelegen dorp uit vrees voor IS. Immers, in november 2014 hadden de regeringstroepen gedurende enkele weken de volledige controle over de stad heroverd. Er mag dan ook verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Bovendien slaagt u er niet in om consequent weer te geven hoelang u na de inval van IS nog onder IS bewind leefde in de stad Baiji. Zo gaf u tijdens uw eerste gehoor aan dat u van de inval in juni tot november 2014 onder IS bewind leefde, ongeveer 3 à 4 maanden dus (CG 1 p. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat IS pas binnenviel in november van dat jaar, waarop u vervolgens geheel niet kon aangeven hoelang u nog onder IS bewind in de stad Baiji woonde. Nadat u deze eenvoudige vraag u meerdere keren moest worden gesteld, gaf u finaal slechts als antwoord: "kan ik me niet exact herinneren, één week, twee weken, een maand... Ik wil geen foute info geven of iets zeggen waar ik niet zeker van ben" en "ik weet het niet precies" (CG 2 p.11). Gezien de directe impact op uw dagelijkse leven en uw basisveiligheid, die de aanwezigheid van IS moet hebben gehad, is het geenszins aannemelijk dat u niet concreter en eenduidiger kan antwoorden op dergelijke vragen.

U blijkt dan ook geen correcte kennis te hebben van de komst van IS naar uw beweerde regio van herkomst, noch van de oorlogshandelingen die zich nadien zouden hebben afgespeeld, en kan deze niet linken aan uw eigen persoonlijke situatie. Er kan aan uw verblijf in Baiji vanaf juni 2014 dan ook geen geloof worden gehecht.

Bovendien maakt u evenmin aannemelijk in de periode kort voor de inval van IS nog in Baiji te hebben verbleven. Zo hebt u geen weet van de verkiezingen die in het voorjaar van 2014 plaatsvonden, waarbij overigens twee dodelijke aanslagen werden gepleegd op lokale kiesbureaus (zie info toegevoegd). U kan niet aangeven welke politici er aan de macht waren in Baiji, en u kan geen enkel veiligheidsincident, groot noch klein, concreet benoemen. U blijkt evenmin op de hoogte van de overstroming die het district Baiji begin 2013 teisterde. U geeft aan dat u ver van de rivier woonde, wat toch wordt tegengesproken door kaartgegevens, waaruit blijkt dat de Asry wijk, waar u woonde, aan de oostelijke kant van Baiji gelegen is en van alle wijken net het dichtst bij de rivier ligt (ongeveer 1,3km, zie kaart in bijlage; CGVS 2 p.8-10).

Er zijn nog meer indicaties voor handen die tegen een recente herkomst uit Baiji spreken. Zo beweerde u dat u alleen vanuit Salah ud din naar Bagdad was vertrokken, weliswaar samen met een smokkelaar. Uw familie zou in salah ud din zijn achtergebleven (CG 1 p.4). Desondanks blijkt de envelop die u voorlegde op 07/11/2015 vanuit Bagdad te zijn verstuurd door uw vader (zie infra). U ontkende nog dat uw vader in Bagdad zou zijn. Uw identiteitskaart werd u twee maanden voor uw beweerde vertrek uit Salah ud din in Bagdad uitgereikt (zie infra) en u gaf zelf al aan dat op uw facebook-profiel enkel verwijzingen te vinden zijn naar uw verblijf en bezoeken aan Bagdad (CG 1 p.9-10). U geeft aan dat u op facebook nadrukkelijk aangaf dat u in Bagdad woonde en niet in Baiji, omdat u niet wilde dat mensen zouden weten dat u soenniet bent uit veiligheidsoverwegingen (CG 1 p.9-10). Dergelijke uitleg is weinig zinnig, aangezien u in Salah ud Din in een omgeving woonde waarin de meerderheid net soennitisch is. U gaf tevens te kennen dat u op uw profiel slechts foto's plaatste van uzelf in Bagdad. Deze foto's zouden genomen zijn tijdens uw regelmatige bezoeken aan Bagdad (CG 1 p.9-10). U zou soms dergelijke foto's van Bagdad hebben online geplaatst op momenten dat u thuis in Baiji was. U plaatste naar eigen zeggen nooit foto's van Baiji online en maakte op uw facebookpagina geen enkele verwijzing naar uw verblijf in Baiji (CG 1 p. 9-10). Dergelijke elementen dragen wederom bij tot de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Baiji.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat u uw beweerde recente verblijf in Baiji niet heeft weten staven aan de hand van documenten. U bracht immers geen documenten bij die uw verklaringen aangaande uw recente herkomst uit Baiji ondersteunen. Zo staat de voorgelegde woonstkaart op naam van uw vader, en kan deze bijgevolg uw verblijf in Baiji niet aantonen. Het is opmerkelijk dat u van dit document bovendien het originele exemplaar voorlegt (CG 1 p.3). Immers, gezien u beweerde dat uw vader nog in Baiji verbleef op het ogenblik dat u uw land van herkomst verliet, zou het van levensbelang zijn dat uw vader zijn woonstkaart in eigen bezit heeft, zeker indien hij, zoals u beweerde, onder IS bewind zou leven. Dat u dan toch over het origineel beschikt, doet net vermoeden dat hij niét meer in

Baiji woont. Dit vermoeden wordt nog gesteund door de vaststelling dat de door u voorgelegde envelop, waarin u de bewuste documenten ontving, op naam van uw vader vanuit Bagdad werd verstuurd. Uw uitleg hiervoor, als zou de smokkelaar de identiteitsdocumenten van uw vader in onderpand genomen hebben en vervolgens gebruikt hebben om u documenten op te sturen, is onzinnig (CG 1 p.3-6). U heeft zelf evenmin een verklaring waarom een smokkelaar dergelijke onlogische en omslachtige handelswijze zou hanteren (CG1 p. 4-6).

Uw studentenkaart, waaruit blijkt dat u geregistreerd was om in het jaar 2009-2010 eindexamen af te leggen in Baiji, kan niet staven dat u na uw afstuderen aan het middelbaar nog in Baiji zou gewoond hebben. Uit uw verklaringen bleek immers al dat u na uw middelbaar minstens de intentie had om verder te studeren in Bagdad (CG 2 p.3-4). Het huurcontract van de winkel van uw vader in Baiji werd opgesteld in 2007, en kan bijgevolg niet dienstig worden aangereikt om uw persoonlijk recent verblijf in Baiji te staven. U legde nog enkele foto's voor, waarvan u aangeeft dat ze in Baiji werden gemaakt (CG 1 p.8-9). U kan echter zelf allerminst aangeven wanneer deze foto's zouden genomen zijn, en geeft toe dat ze niet recent zijn (CG p.8-9). Ook wanneer verdere vragen werden gesteld omtrent de achtergrond van deze foto's, blijkt u uiterst vaag en blijkt u slecht op de hoogte (CG p.9). Dergelijke foto's zijn dan ook niet dienstig om uw recente herkomst uit Baiji aan te tonen.

Uw identiteitskaart, die u allerminst spontaan voorlegde tijdens uw gehoor op het CGVS (CG 1 p.7), blijkt uitgereikt in de Al Karkh wijk van Bagdad op 01/06/2015, twee maanden vóór uw beweerde vertrek uit Salah ud Din (CG 1 p. 4). Dit document ondersteunt uw beweringen aangaande uw verblijf in Salah ud Din tot 08/2015 (CG 1 p. 4) dan ook geenszins, wel integendeel. Uw verklaringen over het verkrijgen van deze identiteitskaart zijn overigens weinig aannemelijk. Zo gaf u aan dat u uw identiteitskaart kwijt was geraakt en u bij aankomst in Bagdad een nieuwe kaart had aangevraagd (CG 1 p.7), om vervolgens te stellen dat uw moeder voorafgaand aan uw vertrek reeds in uw plaats, illegaal – met behulp van een smokkelaar- één dag naar Bagdad reisde om er een nieuwe identiteitskaart voor u af te halen (Ibid.). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat men zich steeds persoonlijk dient aan te bieden in het geval men een verloren identiteitskaart wil laten vervangen, hetgeen door u slechts ontkent wordt (CG 1 p.7, CG 2 p. 2). U ontkende overigens dat u enige volmacht zou gegeven hebben aan uw moeder (CG 2 p.2). Ook de beweerde duur van de aanvraagprocedure strookt niet met de gekende informatie. U gaf aan dat het regelen van de nieuwe identiteitskaart slechts 2 à 3 uur in beslag neemt en uw moeder diezelfde dag nog terugkeerde met uw nieuwe identiteitskaart (CG 2 p. 2), hoewel gekend is dat veel mensen net smeergeld betalen om de lang aanslepende procedure te versnellen.

Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent afkomstig te zijn uit Baiji, Salah ud Din. Daar u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Aangezien u geen zicht geeft op uw leefsituatie en de werkelijke redenen van uw vertrek, kan evenmin worden weerhouden dat u een reële vrees voor vervolging koestert omwille van uw familienaam. Wanneer u gevraagd werd waarom u zich na uw vlucht uit Salah ud din niet trachtte te hervestigen in Bagdad, waar u eerder al gewoond had en ook na uw verhuis naar Baiji nog ergelmatig naar terugkeerde, verwees u aanvankelijk niet naar eventuele problemen omwille van uw stamnaam (CG 1 p.10). U gaf wel aan dat Bagdad vluchtelingen uit Ramadi, Fallujah, salah ud din niet meer kon ontvangen. Gevraagd naar wat u hiermee concreet bedoelde, gaf u slechts te kennen: "ik weet het eigenlijk niet, volgens mij moet een persoon een soort garant hebben in Bagdad om zich terug in Bagdad te kunnen vestigen" (CG 1 p.10). Nergens verwees u hier naar moeilijkheden louter omwille van uw stamnaam. Bovendien gaat u met dergelijke uitleg voorbij aan het gegeven dat u nog steeds in Bagdad geregistreerd stond en uw identiteitskaart er werd uitgereikt. U verklaarde daarenboven via omwegjes zonder problemen Bagdad te zijn binnengeraakt. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u als IDP zou gezien worden en Bagdad niet zou kunnen betreden zonder garant. Voorts slaagde u er niet in dat u persoonlijk geïnterviewd werd, louter omwille van uw stamnaam. Gevraagd naar concrete incidenten die zich zouden hebben voorgedaan antwoordde u slechts vaag en oppervlakkig, en verwees u slechts naar algemeenheden; dat u anders bekeken wordt (CG 1 p. 11), jullie altijd verdacht zijn, u rare blikken krijgt (CG 2 p.3) en dat u familieleden verloren heeft (CG 2 p.3-4). Nogmaals gevraagd naar concrete incidenten verwees u naar het feit dat u na uw middelbaar in Zafaraniya wilde verder studeren, maar dat u er na twee dagen vluchtte omdat men u wilde doden omdat u van de Tikriti-stam bent (CG 2 p.4), om meteen hierna te stellen dat u er vertrok omdat er soennitische studenten uit Falluja of Ramadi vermoord waren (CG 2 p.4). U zou daarna zijn teruggekeerd naar Baiji. Zoals eerder reeds

werd vastgesteld kan aan uw recente herkomst uit Baiji echter geen geloof gehecht worden. Aangezien op basis van uw verklaringen en documenten ernstige vermoedens rijzen dat u de laatste jaren voorafgaand aan uw vertrek in Bagdad verbleven heeft, en het gegeven dat u geen enkel concreet persoonlijk incident omwille van uw stamnaam aanhaalt, heeft u niet aannemelijk gemaakt een ernstige, reëel risico te lopen bij terugkeer. Indien zich tijdens uw vermoedelijke verblijf in Bagdad concrete incidenten zouden hebben voorgedaan mag ervan uit gegaan worden dat u deze zou hebben opgegeven als reden voor uw asielaanvraag, eerder dan een herkomst uit Salah ud din voor te spiegelen.

U illustreert uw vrees omwille van uw stamnaam overigens door te verwijzen naar het tragische lot van uw ouders. U gaf tijdens uw tweede gehoor te kennen dat uw ouders na uw vertrek immers naar Bagdad zouden zijn gevlucht, waar ze een appartement huurden. In Bagdad zouden zij vervolgens in januari 2016 zijn vermoord omwille van hun stamnaam (CG 2 p. 6-7). U legt als enige bewijselement van deze bewering enkele foto's voor waarop de lichamen van uw familieleden te zien zouden zijn, die met geweld om het leven werden gebracht, en de sms-conversatie met de persoon die u het nieuws meldde. Echter, na analyse van deze stukken werd vastgesteld dat de door u voorgelegde foto's slechts beelden zijn die op internet circuleren in het kader van verschillende – ongerelateerde – nieuwsitems, verspreid over een periode van 2012 tot juni 2015 (zie info toegevoegd). Geen van deze items handelt overigens over uw familie: de foto's blijken afkomstig van artikels over een incident in de Zayounawijk van Bagdad waarbij 6 vrouwen werden neergeschoten in 2014, een nieuwsitem uit augustus 2012 over een advocaat, Khailallah Jasim Al Shati, die samen met 9 familieleden om het leven werd gebracht in Baiji en over de zelfmoord van een schoolmeisje in de Marokkaanse stad Kasba Tadla (zie info toegevoegd). Er kan aan uw beweringen aangaande de moord op uw ouders dan ook niet het minste geloof worden gehecht. Ook hun ware actuele verblijfplaats en hun reële leefomstandigheden houdt u hiermee verborgen voor het CGVS, wat relevant is gezien ook zij de familienaam X zouden dragen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat de situatie in Bagdad, het gebied waarvan vermoed wordt dat u de laatste jaren voor uw vertrek heeft verbleven, niet van dien aard is dat deze valt zoals beschreven onder in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zoals in onderstaande beschreven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat:

“VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING TEGEN EEN BESLISSING VAN UITSLUITING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS GENOMEN DOOR HET CGVS OP 02.12.2016”

De Raad stelt tevens vast dat onderhavig verzoekschrift verderop als volgt stelt:

“Dat verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring indient tegen een beslissing van 02.12.2016, genomen door Mijnheer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; Dat deze beslissing Mijnheer A.(...)-T.(...) uitsluit van de Vluchtelingenstatus en dat deze beslissing verzoeker ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 1).”

Waar verzoeker aangeeft dat de *in casu* bestreden beslissing de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt, blijkt uit de procedur stukken dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst (stuk 1, gevoegd bij onderhavig verzoekschrift) een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 december 2016 betreft. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt voorts niet dat er op 2 december 2016 een beslissing werd genomen waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, “*alinea 2*” van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U verklaart uw regio van herkomst, Baiji, ontvlucht te zijn omwille van de dreiging van IS en vreest elders in Irak problemen omwille van uw stamnaam X. Uw gezinsleden werden na uw vertrek in Bagdad immers om deze reden vermoord.

Echter, er dient vastgesteld dat uw asielrelaas over de hele lijn bedrieglijk is gebleken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat aan uw recente verblijf in het district Baiji, Salah ud din, geen geloof kan worden gehecht, dit zowel op basis van uw ontoereikende verklaringen als omwille van een aantal objectieve vaststellingen aangaande uw documenten.

Zo slaagt u er vooreerst niet in om coherente verklaringen af te leggen omtrent de komst van IS naar uw regio en uw leven onder IS bewind, nochtans de kern van uw asielrelaas. U gaf tijdens uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS nog aan dat IS in juni 2014 Baiji binnenviel, u en uw gezin nog tot november van dat jaar onder IS bewind leefden om vervolgens de stad te ontvluchten naar een klein gehucht verderop, eveneens in een gebied onder IS controle, alvorens in augustus 2015 vanuit dit gehucht naar Bagdad te vluchten om vandaaruit Irak te verlaten (CG 1 p. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor ten overstaan van het CGVS verklaarde u daarentegen dat IS Baiji binnenviel op 06/11. Gevraagd om te verduidelijken wat u precies bedoelde met “06/11”, gezien de kans op een vergissing (...) gaf u aan dat IS Baiji binnenviel in de 11de maand (CG 2 p. 5). Als jaartal gaf u aanvankelijk 2015 op. U expliciteerde dat u die dag in Baiji was en de inval zelf meemaakte, waardoor u de datum zo precies kent (CG 2 p. 6). Nochtans kan u van andere belangrijke levensgebeurtenissen zelfs niet bij benadering een situering in tijd geven, zoals het moment van uw afstuderen aan het middelbaar, (CG 2 p.4), of in welk jaar u vanuit Bagdad terugkeerde naar Baiji na een mislukte poging om er verder te studeren (CG 2 p.4-5), noch een schatting van het moment waarop IS bij u thuis u kwam ronselen (CG 2 p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u op 06 november 2015 reeds in België vertoefde, corrigeerde u het jaartal naar 2014 (CG p.6). Hierna de kans geboden om zich te bezinnen over de correctheid van de maand en dag, hield u vast aan de datum 6 november. Hierop voorzichtigheidshalve nog gepeild naar het seizoen van de inval, gaf u aan dat de seizoenen in Irak anders zijn, en de winters erg kort zijn, maar de inval gebeurde tussen de warmte en de koude in, het was aangenaam weer. U bevestigde dat het geen hoogzomer meer was, de temperaturen waren al gezakt maar het was nog niet echt koud (CG 2 p.6). Uit deze beschrijving moet wederom afgeleid worden dat u wel degelijk 6 november bedoelde. Immers, in de periode dat IS Baiji daadwerkelijk binnenviel, in juni 2014, was het wél hoogzomer en bereikten de temperaturen 37°C tot 44°C in het nabijgelegen Tikrit. In de periode rond 6 november 2014 daarentegen schommelde de temperatuur in het nabijgelegen Tikrit rond een aangename 19 tot 22°C (zie info toegevoegd). Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat uw opeenvolgende verklaringen betreffende het moment van de inval van IS coherentie missen, en uw beperkte kennis kennelijk (slecht) ingestudeerd is. Uw verklaringen geven allerminst een doorleefde indruk.

Voorts blijkt u geenszins op de hoogte van de frequente frontverschuivingen in en om Baiji vanaf de eerste inval door IS. Immers, uit informatie blijkt dat in Baiji sinds de eerste inval van IS in juni 2014 tot op heden een waar kat en muis spel aan de gang is tussen IS en de regeringstroepen, waarbij de controle over de stad en de nabijgelegen olieraffinaderij in ijf tempo van kamp wisselde (zie informatie toegevoegd). Dat u desondanks beweert dat IS slechts één keer de controle over de stad nam (CG 2 p.5-6) en zij bij uw weten de hele tijd de controle behielden tot aan uw vertrek in augustus 2015 (CG 2 p. 8), is dan ook een veeg teken aan de wand. Te meer daar u aanvankelijk verklaarde net in november 2014 uit Baiji te zijn gevlucht naar een nabijgelegen dorp uit vrees voor IS. Immers, in november 2014

hadden de regeringstroepen gedurende enkele weken de volledige controle over de stad heroverd. Er mag dan ook verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Bovendien slaagt u er niet in om consequent weer te geven hoelang u na de inval van IS nog onder IS bewind leefde in de stad Baiji. Zo gaf u tijdens uw eerste gehoor aan dat u van de inval in juni tot november 2014 onder IS bewind leefde, ongeveer 3 à 4 maanden dus (CG 1 p. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat IS pas binnenviel in november van dat jaar, waarop u vervolgens geheel niet kon aangeven hoelang u nog onder IS bewind in de stad Baiji woonde. Nadat u deze eenvoudige vraag u meerdere keren moest worden gesteld, gaf u finaal slechts als antwoord: "kan ik me niet exact herinneren, één week, twee weken, een maand... Ik wil geen foute info geven of iets zeggen waar ik niet zeker van ben" en "ik weet het niet precies" (CG 2 p.11). Gezien de directe impact op uw dagelijkse leven en uw basisveiligheid, die de aanwezigheid van IS moet hebben gehad, is het geenszins aannemelijk dat u niet concreter en eenduidiger kan antwoorden op dergelijke vragen.

U blijkt dan ook geen correcte kennis te hebben van de komst van IS naar uw beweerde regio van herkomst, noch van de oorlogshandelingen die zich nadien zouden hebben afgespeeld, en kan deze niet linken aan uw eigen persoonlijke situatie. Er kan aan uw verblijf in Baiji vanaf juni 2014 dan ook geen geloof worden gehecht.

Bovendien maakt u evenmin aannemelijk in de periode kort voor de inval van IS nog in Baiji te hebben verbleven. Zo hebt u geen weet van de verkiezingen die in het voorjaar van 2014 plaatsvonden, waarbij overigens twee dodelijke aanslagen werden gepleegd op lokale kiesbureaus (zie info toegevoegd). U kan niet aangeven welke politici er aan de macht waren in Baiji, en u kan geen enkel veiligheidsincident groot noch klein, concreet benoemen. U blijkt evenmin op de hoogte van de overstroming die het district Baiji begin 2013 teisterde. U geeft aan dat u ver van de rivier woonde, wat toch wordt tegengesproken door kaartgegevens, waaruit blijkt dat de Asry wijk, waar u woonde, aan de oostelijke kant van Baiji gelegen is en van alle wijken net het dichtst bij de rivier ligt (ongeveer 1,3km, zie kaart in bijlage; CGVS 2 p.8-10).

Er zijn nog meer indicaties voor handen die tegen een recente herkomst uit Baiji spreken. Zo beweerde u dat u alleen vanuit Salah ud din naar Bagdad was vertrokken, weliswaar samen met een smokkelaar. Uw familie zou in salah ud din zijn achtergebleven (CG 1 p.4). Desondanks blijkt de envelop die u voorlegde op 07/11/2015 vanuit Bagdad te zijn verstuurd door uw vader (zie infra). (...) Uw identiteitskaart werd u twee maanden voor uw beweerde vertrek uit Salah ud din in Bagdad uitgereikt (zie infra) en u gaf zelf al aan dat op uw facebook-profiel enkel verwijzingen te vinden zijn naar uw verblijf en bezoeken aan Bagdad (CG 1 p.9-10). U geeft aan dat u op facebook nadrukkelijk aangaf dat u in Bagdad woonde en niet in Baiji, omdat u niet wilde dat mensen zouden weten dat u soenniet bent uit veiligheidsoverwegingen (CG 1 p.9-10). Dergelijke uitleg is weinig zinnig, aangezien u in Salah ud Din in een omgeving woonde waarin de meerderheid net soennitisch is. U gaf tevens te kennen dat u op uw profiel slechts foto's plaatste van uzelf in Bagdad. Deze foto's zouden genomen zijn tijdens uw regelmatige bezoeken aan Bagdad (CG 1 p.9-10). U zou soms dergelijke foto's van Bagdad hebben online geplaatst op momenten dat u thuis in Baiji was. U plaatste naar eigen zeggen nooit foto's van Baiji online en maakte op uw facebookpagina geen enkele verwijzing naar uw verblijf in Baiji (CG 1 p. 9-10). Dergelijke elementen dragen wederom bij tot de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Baiji.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat u uw beweerde recente verblijf in Baiji niet heeft weten staven aan de hand van documenten. U bracht immers geen documenten bij die uw verklaringen aangaande uw recente herkomst uit Baiji ondersteunen. Zo staat de voorgelegde woonstkaart op naam van uw vader, en kan deze bijgevolg uw verblijf in Baiji niet aantonen. Het is opmerkelijk dat u van dit document bovendien het originele exemplaar voorlegt (CG 1 p.3). Immers, gezien u beweerde dat uw vader nog in Baiji verbleef op het ogenblik dat u uw land van herkomst verliet, zou het van levensbelang zijn dat uw vader zijn woonstkaart in eigen bezit heeft, zeker indien hij, zoals u beweerde, onder IS bewind zou leven. Dat u dan toch over het origineel beschikt, doet net vermoeden dat hij niét meer in Baiji woont. Dit vermoeden wordt nog gesteund door de vaststelling dat de door u voorgelegde envelop, waarin u de bewuste documenten ontving, op naam van uw vader vanuit Bagdad werd verstuurd. Uw uitleg hiervoor, als zou de smokkelaar de identiteitsdocumenten van uw vader in onderpand genomen hebben en vervolgens gebruikt hebben om u documenten op te sturen, is onzinnig (CG 1 p.3-6). U heeft zelf evenmin een verklaring waarom een smokkelaar dergelijke onlogische en omslachtige handelswijze zou hanteren (CG1 p. 4-6).

Uw studentenkaart, waaruit blijkt dat u geregistreerd was om in het jaar 2009-2010 eindexamen af te leggen in Baiji, kan niet staven dat u na uw afstuderen aan het middelbaar nog in Baiji zou gewoond hebben. Uit uw verklaringen bleek immers al dat u na uw middelbaar minstens de intentie had om verder te studeren in Bagdad (CG 2 p.3-4). Het huurcontract van de winkel van uw vader in Baiji werd opgesteld in 2007, en kan bijgevolg niet dienstig worden aangereikt om uw persoonlijk recent verblijf in Baiji te staven. U legde nog enkele foto's voor, waarvan u aangeeft dat ze in Baiji werden gemaakt (CG 1 p.8-9). U kan echter zelf allerm minst aangeven wanneer deze foto's zouden genomen zijn, en geeft toe dat ze niet recent zijn (CG p.8-9). Ook wanneer verdere vragen werden gesteld omtrent de achtergrond van deze foto's, blijkt u uiterst vaag en blijkt u slecht op de hoogte (CG p.9). Dergelijke foto's zijn dan ook niet dienstig om uw recente herkomst uit Baiji aan te tonen.

Uw identiteitskaart, die u allerm minst spontaan voorlegde tijdens uw gehoor op het CGVS (CG 1 p.7), blijkt uitgereikt in de Al Karkh wijk van Bagdad op 01/06/2015, twee maanden vóór uw beweerde vertrek uit Salah ud Din (CG 1 p. 4). Dit document ondersteunt uw beweringen aangaande uw verblijf in Salah ud Din tot 08/2015 (CG 1 p. 4) dan ook geenszins, wel integendeel. Uw verklaringen over het verkrijgen van deze identiteitskaart zijn overigens weinig aannemelijk. Zo gaf u aan dat u uw identiteitskaart kwijt was geraakt en u bij aankomst in Bagdad een nieuwe kaart had aangevraagd (CG 1 p.7), om vervolgens te stellen dat uw moeder voorafgaand aan uw vertrek reeds in uw plaats, illegaal – met behulp van een smokkelaar- één dag naar Bagdad reisde om er een nieuwe identiteitskaart voor u af te halen (Ibid.). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat men zich steeds persoonlijk dient aan te bieden in het geval men een verloren identiteitskaart wil laten vervangen, hetgeen door u slechts ontkent wordt (CG 1 p.7, CG 2 p. 2). U ontkende overigens dat u enige volmacht zou gegeven hebben aan uw moeder (CG 2 p.2). Ook de beweerde duur van de aanvraagprocedure strookt niet met de gekende informatie. U gaf aan dat het regelen van de nieuwe identiteitskaart slechts 2 à 3 uur in beslag neemt en uw moeder diezelfde dag nog terugkeerde met uw nieuwe identiteitskaart (CG 2 p. 2), hoewel gekend is dat veel mensen net smeergeld betalen om de lang aanslepende procedure te versnellen.

Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent afkomstig te zijn uit Baiji, Salah ud Din. Daar u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Aangezien u geen zicht geeft op uw leefsituatie en de werkelijke redenen van uw vertrek, kan evenmin worden weerhouden dat u een reële vrees voor vervolging koestert omwille van uw familienaam. Wanneer u gevraagd werd waarom u zich na uw vlucht uit Salah ud din niet trachtte te hervestigen in Bagdad, waar u eerder al gewoond had en ook na uw verhuis naar Baiji nog ergelmatig naar terugkeerde, verwees u aanvankelijk niet naar eventuele problemen omwille van uw stamnaam (CG 1 p.10). U gaf wel aan dat Bagdad vluchtelingen uit Ramadi, Fallujah, salah ud din niet meer kon ontvangen. Gevraagd naar wat u hiermee concreet bedoelde, gaf u slechts te kennen: "ik weet het eigenlijk niet, volgens mij moet een persoon een soort garant hebben in Bagdad om zich terug in Bagdad te kunnen vestigen" (CG 1 p.10). Nergens verwees u hier naar moeilijkheden louter omwille van uw stamnaam. Bovendien gaat u met dergelijke uitleg voorbij aan het gegeven dat u nog steeds in Bagdad geregistreerd stond en uw identiteitskaart er werd uitgereikt. U verklaarde daarenboven via omwegjes zonder problemen Bagdad te zijn binnengeraakt. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u als IDP zou gezien worden en Bagdad niet zou kunnen betreden zonder garant. Voorts slaagde u er niet in dat u persoonlijk geïnterviewd werd, louter omwille van uw stamnaam. Gevraagd naar concrete incidenten die zich zouden hebben voorgedaan antwoordde u slechts vaag en oppervlakkig, en verwees u slechts naar algemeenheden; dat u anders bekeken wordt (CG 1 p. 11), jullie altijd verdacht zijn, u rare blikken krijgt (CG 2 p.3) en dat u familieleden verloren heeft (CG 2 p.3-4). Nogmaals gevraagd naar concrete incidenten verwees u naar het feit dat u na uw middelbaar in Zafaraniya wilde verder studeren, maar dat u er na twee dagen vluchtte omdat men u wilde doden omdat u van de Tikriti-stam bent (CG 2 p.4), om meteen hierna te stellen dat u er vertrok omdat er soennitische studenten uit Falluja of Ramadi vermoord waren (CG 2 p.4). U zou daarna zijn teruggekeerd naar Baiji. Zoals eerder reeds werd vastgesteld kan aan uw recente herkomst uit Baiji echter geen geloof gehecht worden. Aangezien op basis van uw verklaringen en documenten ernstige vermoedens rijzen dat u de laatste jaren voorafgaand aan uw vertrek in Bagdad verbleven heeft, en het gegeven dat u geen enkel concreet

persoonlijk incident omwille van uw stamnaam aanhaalt, heeft u niet aannemelijk gemaakt een ernstige, reëel risico te lopen bij terugkeer. Indien zich tijdens uw vermoedelijke verblijf in Bagdad concrete incidenten zouden hebben voorgedaan mag ervan uit gegaan worden dat u deze zou hebben opgegeven als reden voor uw asielaanvraag, eerder dan een herkomst uit Salah ud din voor te spiegelen.

U illustreert uw vrees omwille van uw stamnaam overigens door te verwijzen naar het tragische lot van uw ouders. U gaf tijdens uw tweede gehoor te kennen dat uw ouders na uw vertrek immers naar Bagdad zouden zijn gevlucht, waar ze een appartement huurden. In Bagdad zouden zij vervolgens in januari 2016 zijn vermoord omwille van hun stamnaam (CG 2 p. 6-7). U legt als enige bewijselement van deze bewering enkele foto's voor waarop de lichamen van uw familieleden te zien zouden zijn, die met geweld om het leven werden gebracht, en de sms-conversatie met de persoon die u het nieuws meldde. Echter, na analyse van deze stukken werd vastgesteld dat de door u voorgelegde foto's slechts beelden zijn die op internet circuleren in het kader van verschillende – ongerelateerde – nieuwsitems, verspreid over een periode van 2012 tot juni 2015 (zie info toegevoegd). Geen van deze items handelt overigens over uw familie: de foto's blijken afkomstig van artikels over een incident in de Zayounawijk van Bagdad waarbij 6 vrouwen werden neergeschoten in 2014, een nieuwsitem uit augustus 2012 over een advocaat, Khailrallah Jasim Al Shati, die samen met 9 familieleden om het leven werd gebracht in Baiji en over de zelfmoord van een schoolmeisje in de Marokkaanse stad Kasba Tadla (zie info toegevoegd). Er kan aan uw beweringen aangaande de moord op uw ouders dan ook niet het minste geloof worden gehecht. Ook hun ware actuele verblijfplaats en hun reële leefomstandigheden houdt u hiermee verborgen voor het CGVS, wat relevant is gezien ook zij de familienaam X zouden dragen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het opwerpen van blote beweringen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen tot kort voor zijn komst naar België in de stad Baiji gelegen in de Iraakse provincie Salah ud-Din te hebben verbleven en in Bagdad een reële vrees voor vervolging te koesteren omwille van zijn stamnaam.

Verzoeker wijst erop "dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk misverstanden veroorzaakt", maar geeft niet aan op welke punten zijn verklaringen niet correct zouden begrepen zijn door de dossierbehandelaar of verkeerd zouden zijn geregistreerd in de gehoorverslagen. Uit de gehoorverslagen blijkt niet dat er problemen waren met de tolk noch dat verzoeker daaromtrent opmerkingen heeft gemaakt tijdens zijn gehoren, zoals hem nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd aan het begin van elk gehoor (zie stukken 8 en 6, gehoorverslagen, p. 1). Dat er tijdens de gehoren misverstanden zouden zijn ontstaan door toedoen van de tolk, is derhalve slechts een blote bewering.

Waar verzoeker stelt dat het moeten terugkomen op bepaalde elementen van zijn relaas bij hem veel stress heeft veroorzaakt, biedt hij evenmin een afdoende verklaring voor bovenstaande vaststellingen. Iedere asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoeker erop wijst dat hij de naam X draagt en meerdere personen met deze naam na de val van het regime van Saddam Hoessein werden vermoord, toont hij niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn naam. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Inzake de vermeende moord op verzoekers ouders wijst de Raad erop dat de stukken die verzoeker dienaangaande heeft neergelegd niet dienstig zijn. Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat foto's waarop volgens verzoeker de lichamen van zijn ouders zijn te zien in werkelijkheid afkomstig zijn van nieuwssites op het internet en betrekking hebben op diverse incidenten die geen

verband houden met zijn asielaanvraag, welke vaststelling een duidelijke indicatie inhoudt voor de bedrieglijkheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker kan niet ernstig menen dat enige overeenstemming kan worden vastgesteld tussen de foto op de woonkaart van zijn vader en een van de lichamen die staan afgebeeld op de foto's die de moorden op zijn familieleden moeten aantonen. De prints van het sms-gesprek met de persoon die verzoeker van de moord op de hoogte zou hebben gebracht bieden niet de minste garantie dat dit gesprek niet in scène is gezet en vormen derhalve geen objectief bewijs voor de moord op verzoekers ouders.

Verzoeker beweert een klacht te hebben ingediend nadat hij in België werd bedreigd door onbekende personen die hem "X" noemden. Hij laat evenwel na deze klacht te voegen en maakt bovendien niet aannemelijk dat dit incident – voor zover er al geloof aan kan worden gehecht – aanleiding vormt voor het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers land van herkomst of wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn religieuze identiteit als soenniet en het sektarisch geweld waardoor hij en zijn familieleden Bagdad in 2006 zouden zijn ontvlucht, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de vermoedelijke regio van herkomst van verzoeker (Bagdad) dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhang en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Verzoeker beweert dat zijn broer is gedood omwille van het sektarische geweld en diens werkzaamheden. De Raad stelt vast dat verzoeker desbetreffend geen enkel begin van bewijs voorlegt en tevens geen toelichting verschaft aangaande de aard van de werkzaamheden van zijn broer of de concrete omstandigheden van diens overlijden, laat staan dat enig verband tussen het vermeende overlijden van zijn broer en verzoekers asielmotieven zou zijn aangetoond.

Waar verzoeker erop wijst dat hij originele documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze stukken zijn beweerde verblijf in Baiji niet kunnen staven. Uit deze motivering blijkt niet dat de documenten door de verwerende partij werden verworpen omwille van het feit "*dat de Iraakse documenten valse documenten zouden zijn en dat niet de minste bewijskracht kan worden gegeven aan deze documenten*". In de mate dat de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten niet ter discussie staat, is het argument dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom deze documenten vals zouden zijn alsook het citaat uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *in casu* niet dienstig.

Het citeren uit een algemeen rapport van Amnesty International over de kritieke mensenrechtensituatie in Irak – waarvan de bronvermelding trouwens ontbreekt – volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Middels een aanvullende nota van 9 mei 2017 brengt verzoeker twee stukken bij. Dezelfde stukken worden ter terechtzitting neergelegd per aanvullende nota. Het betreft enerzijds twee foto's van het graf van zijn familieleden en anderzijds een attest van 18 januari 2017 waarop vermeld wordt op welke tijdstippen verzoeker heeft deelgenomen aan psychotherapiesessies met de ondertekenende psycholoog. De Raad wijst verzoeker erop dat hij op geen enkele wijze aantoont dat familieleden van hem werden vermoord omwille van redenen die gerelateerd zijn aan de door hem aangevoerde asielmotieven. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen originele foto's neerlegt, maar slechts kleurenfotokopieën en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, kan de Raad niet aannemen dat het hier daadwerkelijk de graven van verzoekers familieleden betreft, gelet op het ontbreken van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 van de opschriften in het Arabisch. De foto's van enkele graven bieden derhalve geen enkele concrete aanwijzing met betrekking tot verzoekers asielaanspraak. Uit het aanwezigheidsattest van de psycholoog kan niet blijken dat verzoeker met psychische problemen kampt die hem zouden verhinderen om coherente en correcte verklaringen af te leggen omtrent de kernpunten van zijn asielaanspraak. Dit attest werpt derhalve geen ander licht op bovenstaande waardering van verzoekers aanspraak.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Dat verzoeker zelf van oordeel is dat hij een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven en dat zijn aanspraak zeer duidelijk was, doet aan dit oordeel geen afbreuk, net zo min als het citaat uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de mate dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, is er *in casu* geen duidelijke aanwijzing in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dat de vrees die verzoeker koestert ten aanzien van zijn land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat hij er loopt reëel is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 4 mei 2017 en dat opgenomen werd in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingen criteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming,

waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals bijgebracht door verweerder met een aanvullende nota en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De voormelde landeninformatie maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad wijst erop dat het door verzoeker geciteerde reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.7. Verzoeker vordert de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De

Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF